

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: **M. D. K.,**
nar.,
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika,
t. č. pobytem,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2024, č. j. KRPA-354691-14/ČJ-2024-000022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o tom, že se podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobkyně zajišťuje za účelem správního vyhoštění, doba zajištění byla stanovena na 90 dnů. Žalobkyně dále požádala o přiznání odkladného účinku žaloby.

2. V žalobě poukázala na povinnost žalovaného zkoumat, zda není možné užít na místo zajištění jiné, mírnější, opatření. Rozhodnutí o zajištění musí být proporcionální ve vztahu k poměrům daného cizince. Zajištění jako nejzávažnější zásah do svobody cizince je možné aplikovat pouze v odůvodněných případech. Žalobkyně si je vědoma, že nedodržela uložené správní vyhoštění, ale to bylo z důvodu nedostatečných prostředků na vycestování do Vietnamu. Dále žalobkyně namítla, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke stanovenému cíli. Je zde povinnost správního orgánu v řízení postupovat aktivně a svědomitě, relevantní skutečnosti musí být součástí spisového materiálu. V napadeném rozhodnutí podle žalobkyně absentuje odpovídající odůvodnění, které vedlo žalovaného k závěru, že žalobkyně nebude spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří rozhodnutí o správním vyhoštění. Nelze připustit šablonovité rozhodování žalovaného. Dle žalobkyně je důvodem jejího zajištění pouze její nelegální pobyt v ČR. Nepáchala zde žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost. Nebylo dostatečně prokázáno, že by žalobkyně uložené zvláštní opatření nerespektovala, když se i sama dostavila nahlásit ztrátu pasu. Nejde ani o nekontaktní osobu, žalobkyně má bydliště a přebírá poštu na adrese X. Pokud by bylo v době zajištění zjištěno, že nebude možné naplnit jeho účel, přestává být zajištění oprávněné. Zajištění také nelze prodlužovat jen s odkazem na to, že trvají obavy z toho, že bude zmařeno rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný musí vyhodnotit všechny úkony, které bude potřeba provést, a to ve vztahu ke konkrétnímu cizinci. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na to, že podmínky pro zajištění žalobkyně byly dle něj naplněny. Dne 12. 3. 2024 nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 1. 3. 2024, č. j. KRPA-74356/ČJ-2024-040022-ZSV, téhož dne byla žalobkyně rozhodnutím umístěna do zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová, kde dne 6. 3. 2024 podala žádost o mezinárodní ochranu. Dne 24. 7. 2024 bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany pravomocně ukončeno, nepřiznáním azylu, proto byla žalobkyně povinna do 30 dnů vycestovat. Žalobkyně nevycestovala a i nadále setrvala na území, přičemž byla dne 12. 11. 2024 kontrolována policií, a to v době kdy pobývala na území s výše uvedeným rozhodnutím o správním vyhoštění. Bylo vysvětleno, proč bylo v případě žalobkyně přistoupeno k zajištění, byla naplněna skutková podstata dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný má za to, že se vypořádal s otázkou možné realizovatelnosti správního vyhoštění, přičemž dospěl k závěru, že neexistují dlouhodobé překážky, které by znemožňovaly žalobkyni vyhostit. Žalobkyně opakovaně pobývala na území ČR bez platného oprávnění k pobytu a bez platného cestovního dokladu. Dle žalovaného je z jednání a pobytové historie žalobkyně zřejmé, že případné uložené zvláštního opatření za účelem vycestování by nerespektovala a nadále by pobývala na území, tak jako tomu bylo doposud. Žalobkyně si musela být vědoma, že pro svůj pobyt na území potřebuje patřičné oprávnění a platný cestovní doklad, svou situaci nijak dlouhodobě neřešila, namísto toho nucené vycestování řešila podáním žádosti o udělení azylu, i přestože si je vědoma, že jí žádné nebezpečí ve Vietnamu nehrozí. Navíc je osobou, která nemá stálé bydliště, bydlí u kamaráda, jehož adresu nezná a je bez finančních prostředků. Žalovaný na straně 4 až 6 zdůvodnil, proč nepřistoupil k možnosti užití mírnějších opatření. Po zhodnocení dosavadního chování žalobkyně a s ohledem na její pobytovou historii, dospěl žalovaný k závěru, že toto není možné. Žalobkyně si sama svým přístupem a nerespektováním právních předpisů zapříčinila stav nedůvěryhodnosti, a to až do té míry, kdy žalovanému správnímu orgánu nezbylo nic jiného než možnost uložení zvláštního opatření vyloučit a přímo přistoupit k zajištění. K délce zajištění žalobkyně žalovaný sdělil, že tato byla stanovena na

90 dnů, jednotlivé úkony nutné k realizaci správního vyhoštění byly rozepsány na straně 7 rozhodnutí, kdy s ohledem na absenci cestovního dokladu žalobkyně musí nejprve dojít ověření její totožnosti, následně může dojít k vydání náhradního cestovního dokladu a poté může být teprve zpuštěn proces samotných příprav k realizaci správního vyhoštění.

4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 12. 11. 2024 se žalobkyně dostavila téhož dne na MOP Lhotka, kde předložila kartu žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Na místě sdělila, že přišla řešit svůj ztracený pas, který již ale není dva roky platný. O nový pas nežádala. V evidencích PČR bylo dále zjištěno, že žalobkyně prochází v Evidenci nežádoucích osob a SIS.
6. Součástí správního spisu je rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 1. 3. 2024, č. j. KRPA-74356-17/ČJ-2024-000022-ZZC, kterým bylo rozhodnuto o zajištění žalobkyně podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a to na 90 dnů od omezení osobní svobody. Dále je obsaženo rozhodnutí ze dne 1. 3. 2024, č. j. KRPA-74356-15/ČJ-2024-000022-ZSV, kterým bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění s dobou zákazu vstupu na 3 roky. Dále je součástí správního spisu informace o tom, že žalobkyně dne 6. 3. 2024 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Řízení skončilo a žalobkyně byla povinna vycestovat do 23. 8. 2024. Dále je součástí správního spisu informace o tom, že žalobkyně v roce 2022 podala v zařízení pro zajištění cizinců žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ve spise následuje dokument obsahující návrh na vklad cizince do evidence nežádoucích osob ze dne 28. 6. 2023, dle kterého žalobkyně neuhradila dlužnou částku za náklady spojené s jejím zajištěním, kdy tato povinnost se stala vykonatelnou dne 28. 2. 2023. Dále je součástí správního spisu informace ze dne 25. 11. 2023 o tom, že žalobkyni bylo dne 3. 12. 2021 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, v období od 7. 2. 2022 do 6. 5. 2022 byla žalobně umístěna do Vazební věznice Praha – Pankrác, byl jí vydán výjezdni příkaz s platností do 15. 5. 2022. Dne 7. 11. 2022 byla zajištěna v ZZC a dne 11. 11. 2022 bylo zahájeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, kdy žádost žalobkyně byla zamítnuta a rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím soudu, pravomocně ke dni 15. 6. 2023. Žalobkyně byla povinna vycestovat do 30 dnů od pravomocného ukončení tohoto řízení, tedy do 15. 7. 2023. Součástí správního spisu je rovněž rozhodnutí ze dne 2. 2. 2022, č. j. CPR-2264-3/ČJ-2022-930310-V234, o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 3. 12. 2021.
7. V rámci podání vysvětlení dne 12. 11. 2024 žalobkyně mj. uvedla, že je zdravá. Žalobkyně byla dotázána, zda si je vědoma toho, že jí bylo dne 1. 3. 2024 uloženo správní vyhoštění, dále s ní bylo dne 6. 3. 2024 v ZZC Bělá-Jezová zahájeno řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které bylo zastaveno a dne 23. 7. 2024 soud zamítl návrh na přiznání odkladného účinku žaloby, tedy žalobkyně měla vycestovat do 30 dnů od právní moci, tj. do 23. 8. 2024, k tomu sdělila, že o rozhodnutí o správním vyhoštění ví, převzala jen a podepsala. Byla umístěna do zachytného řízení a žádala o azyl, ví taktéž to, že řízení bylo zastaveno a soudní řízení již rovněž skončilo. Nevystoovala, protože je v ČR od roku 1987 a chce zde žít a pracovat, nechce zpět do Vietnamu. Cestovní doklad nemá od roku 2022 – od prvního řízení o správním vyhoštění. Nikdy nežádala o nový. Bydlí v Praze u kamaráda, adresu nezná, není nikde hlášena. Nájemní smlouvu nevlastní, zvonek ani domovní schránku nemá označenou. Nemá zde žádný majetek, finanční prostředky získává na brigádách. Lékaře nenavštěvuje, zdravotní pojištění nemá. K dotazu ohledně možného uložení

zvláštních opatření dělila, že bydlí v Praze u kamaráda, nemá doručovací adresu v ČR, nemá označenou domovní schránku ani zvonek. Má pouze minimální finanční prostředky a není zde osoba, která by za ni mohla složit kauci. Nemůže se hlásit policii a zdržovat na určeném místě. O udělení mezinárodní ochrany žádala v ČR již třikrát, jinde dosud nikoli. Je vdova a má dvě děti, které nemá v péči a nestýká se s nimi. Nikdo z její rodiny v ČR není, má zde pouze přítele, u kterého bydlí. Byla odsouzena, celkem dvakrát byla ve výkonu trestu, celkem to bylo necelých 6 let výkonu trestu za různou trestnou činnost, naposledy byla ve výkonu trestu v roce 2021. Do Vietnamu se může vrátit, má tam rodinné příslušníky, matku, sestru a vzdálené příbuzné. Naposledy tam byla před dvaceti lety. V ČR je od roku 1987. Nemá peníze na vycestování ani cestovní doklad. Nemá zde žádné vazby. Ve Vietnamu jí nic nehrozí. Není kontaktní, přespává u kamaráda.

8. Dne 12. 11. 2024 bylo žalovaným vydáno napadené rozhodnutí, kterým byla žalobkyně zajištěna na 90 dní od omezení osobní svobody.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
11. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
12. K námitce, že se žalovaný dostatečně nezabýval možností uložení mírnějších opatření soud uvádí, že tuto jako důvodnou neposoudil.
13. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním*

vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

14. Uvedená opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění.
15. Žalovaný se k možnosti aplikace zvláštních opatření podrobně vyjádřil na straně 4 – 6 rozhodnutí. Poukázal na to, že dosavadní jednání žalobkyně demonstruje její postoj k právním předpisům ČR. Existuje reálná obava, že se ani v budoucnu nepodrobí povinnosti uložené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný konstatoval, že žalobkyni není možné uložit žádné ze zvláštních opatření. Uvedl, že žalobkyně nemá na území ČR ani EU nahlášenou žádnou pobytovou adresu, jde o zcela nekontaktní osobu. Je zde obava, že opět nebude rozhodnutí o správním vyhoštění respektovat. Opakovaně porušovala právní předpisy. Žalobkyně neskýtá záruku zdržování se na adrese. Dále žalovaný uvedl, že žalobkyně nemá téměř žádné finanční prostředky, tedy ani prostředky na složení finanční záruky. Jednání žalobkyně dle žalovaného svědčí o tom, že nechce z území ČR vycestovat. Jde o zcela nekontaktní osobu, bylo by možné ji kontaktovat pouze na adrese ve Vietnamu. Bez provedení kontroly by žalobkyně pravděpodobně pobývala na území i nadále neoprávněně.
16. Soud k tomu uvádí, že se s argumentací žalovaného plně ztotožňuje a uložení zvláštních opatření žalobkyni považuje taktéž za neúčelné. Dle soudu je žalobkyně zcela nevěrohodnou osobou, pokud jde o uložení jakéhokoli opatření, o čemž svědčí především její dosavadní pobytová historie na území ČR, kterou ostatně ani sama nijak nerozporovala.
17. Soud ve vztahu k možnému uložení zvláštních opatření na místo zajištění považuje za relevantní předně skutečnost, že žalobkyni bylo již v minulosti (3. 12. 2021, potvrzeno dne 2. 2. 2022) uloženo správní vyhoštění. Od 7. 2. 2022 do 6. 5. 2022 byla ve vazební věznici. Jak dále plyne ze správního spisu, žalobkyni byl dále vystaven výjezdní příkaz s platností do 15. 5. 2022, a poté byla dne 7. 11. 2022 zajištěna. Dne 11. 11. 2022 bylo zahájeno azylové řízení, které však pravomocně skončilo rozhodnutím soudu ke dni 15. 6. 2023, žalobkyně tedy byla povinna vycestovat do 15. 7. 2023, avšak uloženou povinnost nerespektovala, načež jí bylo správní vyhoštění uloženo znovu dne 1. 3. 2024, kdy dne 6. 3. 2024 bylo opět zahájeno azylové řízení, které bylo pravomocně skončeno rozhodnutím soudu ke dni 24. 7. 2024, přičemž byla povinna vycestovat do 23. 8. 2024, což se však opět nestalo, jak potvrdila i sama žalobkyně v žalobě s tím, že do Vietnamu nevycestovala z důvodu nedostatku finančních prostředků, což je odchýlné tvrzení oproti podání vysvětlení, kde sdělila, že tímto důvodem má být skutečnost, že chce v ČR pobývat a pracovat, neboť zde je již od roku 1987a do Vietnamu se nechce vracet.

18. V této souvislosti soud poukazuje na to, že se nejednalo o jediné odchylné tvrzení uvedené v žalobě oproti podání vysvětlení. Žaloba obsahuje i nepravdivá tvrzení, kdy žalobkyně konkrétně uvedla, že v ČR nepáchala trestnou ani jinou protiprávní činnost, ačkoli žalovanému při podání vysvětlení sdělila, že v ČR byla opakovaně ve výkonu trestu, a to celkem přibližně 6 let, tedy poskytla zcela jinou informaci. Žalobkyně dále v žalobě uvedla, že žalovaný nezohlednil, že má v ČR pobytovou adresu, kde ji lze zastihnout a přebírá poštu, nicméně toto sdělení je zcela v rozporu s tím, že při podání vysvětlení uvedla, že žádnou adresu v ČR nemá, pobývá u kamaráda, jehož adresu nezná, pobývá u něj bez smlouvy a nemá označen ani zvonek a schránku, sama také dodala, že je nekontaktní a nelze jí uložit zvláštní opatření. Lze tedy shrnout, že žalobkyně v žalobě zmínila hned tři zcela odlišné informace oproti svému vyjádření ze dne 12. 11. 2024 lišící se nikoli v bagatelních věcech (např. otázka výkonu trestu). Pobytovou adresu pak zmínila poprvé až v podané žalobě, tedy žalovaný žádnou takovou informaci neměl a nemohl k ní tedy ani nijak přihlédnout, žalovanému žalobkyně naopak sama sdělila, že se nikde nezdržuje a nemůže se hlásit policii. Soud také poznamenává, že namítá-li žalobkyně šablonovitost rozhodnutí žalovaného a nedostatečné zohlednění individuálních skutečností případu, pak za takovou lze označit spíše podanou žalobu, kdy zdejšímu soudu je z jeho činnosti známo, že žaloby o zajištění obsahují často shodnou strukturu a obecně formulované námitky bez označení konkrétních pochybení žalovaného.
19. Soud nenalézá možnou variantu zvláštního opatření vzhledem k pobytové historii žalobkyně a skutečností uvedených při podání vysvětlení, jestliže nemá pobytovou adresu, ani finanční prostředky a sama výslovně vyloučila, že by jí bylo možné některé z patření uložit. Jako skutečnost ve prospěch žalobkyně soud vnímá toliko fakt, že se správním orgánem spolupracovala a vypovídala a taktéž to, že se sama dostavila řešit ztrátu dokladu, jak plyne z úředního záznamu ze dne 12. 11. 2024, nutno nicméně dodat, že tuto ztrátu žalobkyně řešila u dva roky propadlého dokladu.
20. Soud se shoduje s žalovaným, že zde nejsou dány dostatečné záruky dodržování povinností ze strany žalobkyně. Žalobkyně nevycestovala, přestože jí bylo uloženo správní vyhoštění, byla naplněna skutková podstat dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Pouze pro úplnost soud dodává, že žalovaný v rozhodnutí uvedl pochybnosti o nájemní smlouvě, kdy nicméně žalobkyně sdělila, že žádnou nájemní smlouvu nemá, tedy se ze strany žalovaného jednalo o mylnou informaci, zmíněné pochybení však nemůže nic na výše uvedeném změnit.
21. Jak soud již uvedl, žalobkyně v žalobě uváděnou údajnou pobytovou adresu žalovanému nesdělila, při podání vysvětlení naopak uvedla, že bydlí u kamaráda, nemá nájemní smlouvu, adresu nezná, nemá označený zvonek ani schránku. Dále dodala, že je nekontaktní a nelze jí uložit žádné zvláštní opatření, neboť by se nemohla nikde zdržovat ani odnikud hlásit, nemá ani žádné finanční prostředky. S ohledem na tato tvrzení bylo tedy uložení zvláštních opatření i co do faktické realizovatelnosti vyloučeno. Pro uložení zvláštních opatření je potřeba, aby zde byla důvěra v jejich dodržování ze strany cizince, což v případě žalobkyně nebylo naplněno, neboť žalobkyně opakovaně porušovala právní předpisy ČR včetně povinnosti vycestovat, nedisponovala platným dokladem a byla také opakovaně ve výkonu trestu, jak sama sdělila, kdy v žalobě, jak bylo již též zmíněno, uvedla, že nikdy trestnou činnost nepáchala. Nebylo ani možné uložit zvláštní opatření ve formě finanční záruky, neboť žalobkyně sdělila, že má pouze minimální hotovost.

22. Lze dodat, že žalobkyně dne 18. 11. 2024 opět požádala o udělení mezinárodní ochrany, přičemž šlo o tzv. další opakovanou žádost, dne 26. 11. 2024 jí bylo doručeno rozhodnutí, které nabylo téhož dne právní moci.
23. Žalobkyně konečně namítla, že délka zajištění musí odpovídat sledovanému cíli, přičemž jej nelze prodlužovat až na maximální dobu jen z důvodu obav z maření rozhodnutí o správním vyhoštění. K této námitce soud uvádí, že ani tu neshledal důvodnou, kdy žalobkyně argumentovala pouze ve zcela obecné rovině bez uvedení jakýchkoli konkrétních skutečností či toho, v čem měl podle ní žalovaný pochybit.
24. Žalovaný poukázal na dosavadní vývoj věci a uvedl, že délka zajištění byla stanovena s ohledem na předpokládanou složitost přípravy výkonu správního vyhoštění. Poukázal na to, že žalobkyně nedisponuje cestovním dokladem a bude proto třeba zajistit doklad náhradní. Bude potřeba ověřit totožnost žalobkyně, kdy za tímto účelem bude dotazován Interpol a zastupitelský úřad daného státu. K tomuto účelu bude sepsána žádost, která bude zaslána Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušnému orgánu. Tento orgán poté vyhotoví dožádání, které poslu s dalšími doklady zašle na zastupitelský úřad daného státu. Poté je nucen vyčkat reakce dožádaného státu, přičemž doba vydání náhradního dokladu je různá, u třetích zemí se obvykle pohybuje kolem 40 – 60 dní. Dále bylo přihlédnuto k délce potřebné pro vyřízení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy EU, kdy je nutné zajistit eskortu přes dotčený stát a komunikuje s domovským státem ohledně vzetí cizince zpět, doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 kalendářních dnů. Délku zajištění 90 dnů žalovaný shledal přiměřenou a adekvátní. Uvedl, že mu je z jeho praxe známo, že zde je reálný předpoklad realizace správního vyhoštění. Ani žalobkyně nezmínila žádnou překážku, která by měla realizaci správního vyhoštění bránit. Byly zhodnoceny její soukromé a rodinné vazby, přičemž bylo postaveno na jisto, že je státní občankou Vietnamu a na území ČR nemá žádné vazby, vůči kterým by nebylo správní vyhoštění možné realizovat.
25. Soud považuje toto zdůvodnění žalovaného za dostačující, byly zohledněny veškeré žalobkyní sdělené i správním orgánem zjištěné skutečnosti. Z odůvodnění žalovaného je zřejmé, jakým způsobem bylo v případě žalobkyně postupováno a byly taktéž vyjmenovány kroky, které budou dále činit včetně specifikace, který orgán bude tyto kroky provádět a jaký bude další konkrétní postup. Soud považuje argumentaci žalovaného za zcela odpovídající, kdy pak ani žalobkyně v žalobě neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, kde by měl žalovaný pochybit. Soud dodává, že ve správním spise je dále založena žádost o zjištění totožnosti žalobkyně, o které bylo v odůvodnění rozhodnutí pojednáváno, tedy bylo postupováno předjímaným způsobem. K námitce žalobkyně, že není možné bez dalšího prodlužovat zajištění do maxima, soud uvádí, že žalobkyně byla napadeným rozhodnutím zajištěna na 90 dní, kdy se prozatím nejednalo o prodloužení zajištění. Je pravdou, že žalobkyně byla zajištěna již v minulosti, kdy taktéž nerespektovala právní předpisy, nicméně toto zajištění s nynějším přímo nesouvisí. Soud také nemůže pominout, že délka zajištění je takto dlouhá mj. z důvodu absence dokladu žalobkyně, kdy je nutné žádat o vydání náhradního. Žalobkyně sice byla ztrátu dokladu řešit, ale až dva roky po skončení platnosti původního, tedy sama zapříčinila stav, že pobývala na území neoprávněně bez platného dokladu, což mělo poté dopad na délku zajištění. Pokud by žalobkyně doklad měla, délka zajištění by pravděpodobně byla stanovena v jiné, kratší délce.

26. Ze shora uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
27. Vzhledem k rozhodnutí ve věci samé bylo nadbytečné rozhodovat o návrhu na přiznání odkladného účinku. Lze však konstatovat, že přiznání odkladného účinku žaloby proti zajištění cizince je vyloučeno, jelikož by se nejednalo o prozatímní procesní řešení, ale o řešení konečné, neboť by vedlo k ukončení zajištění žalobkyně, čímž by byl popřen smysl následného rozhodování ve věci, jestliže žalobkyně byla zajištěna z důvodu obavy z maření rozhodnutí. Přiznání odkladného účinku by mělo shodné konečné účinky jako vyhovění žalobě. Soud dodává, že žádost o přiznání odkladného účinku nebyla nadto žalobkyní nijak odůvodněna.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 5. 12. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce